

[Christoffersen.]

tigelsen eller i aftalerne om besparelserne og de ændringsforslag til skattereformen, som vi i dag har til behandling.

Det afslører desværre — desværre for det politiske arbejde her i folketinget — at socialdemokratiet i øjeblikket lider under en manglende evne til at træffe vigtige politiske beslutninger. Det viser også, at socialdemokratiet i afgørende situationer lader sig presse til passivitet af en lille håndfuld venstreorienterede inden for og uden for dets egne rækker. Det beklager venstre, det beklager, tror jeg, alle de partier, som står bag det initiativ, som nu er til behandling.

Det er også skuffende, at fremskridtspartiet ikke har kunnet deltage i de aftaler, der er truffet mellem de seks midterpartier. Da fremskridtspartiet for første gang fik mulighed for at sikre gennemførelsen af meget betydelige besparelser og meget betydelige skattelettelser, der kunne være kommet op på de 10 mia kr., rystede man på hånden, og partiet begyndte at stille helt urealistiske krav. Da man fik mulighed for at løfte den skattefri bundgrænse fra de nuværende 7.000 kr. til 12.000 kr., valgte man at lægge sig ubønhørligt fast på en bundgrænse på 19.000 kr., vel vidende, at dette var et krav, der naturligvis ikke kunne samles noget flertal for i denne sal.

Derfor må vi altså konstatere, og det må fremskridtspartiets egne vælgere og valgte også konstatere, at da partiet for første gang fik mulighed for at gennemføre to hovedpunkter i sit program, så valgte man i stedet at rejse sig fra forhandlingsbordet. Jeg må sige, det er simpelt hen ufatteligt, og det må være ufatteligt også for den halve million vælgere, der sidste år stemte på dette parti.

Men sådan forholdt det sig altså, og det betyder nu, at det er de seks midterpartier, der står tilbage som en konstruktiv faktor her i folketinget.

Det er venstre, det er det radikale venstre, det konservative folkeparti, centrum-demokraterne, kristeligt folkeparti og retsforbundet, der nu her sammen med regeringen fremlægger det eneste konstruktive udspil ved tredje og sidste behandling af skattereformen. Så vil dagen i dag jo vise, om dette midterudspil også kan bære.

Jeg skal til slut minde denne sal og dette

tings medlemmer om den alvorlige baggrund, denne beslutning skal træffes på. Danmark står jo fortsat i en uhyre vanskelig økonomisk situation. Udefra kommer der stadig store problemer ind over os i form af prisstigninger og svigtende efterspørgsel. Hos os selv står vi over for et ledighedsproblem, som kræver en håndfast økonomisk politik, og vi står over for vanskelige overenskomstforhandlinger. Begge disse sæt af problemer — dem, der kommer til os udefra, og dem, som er skabt her i det danske samfund — skal på den ene eller den anden måde løses i de kommende måneder. Men mulighederne for at få en fornuftig løsning, som accepteres af den danske befolkning, store flertal, afhænger i allerhøjeste grad af, hvordan det går i dag. Siger et flertal i denne sal nej til udspillet fra de seks partier, så fører man det danske samfund ud på en farlig og ukendt kurs. Ingen af os ved, hvor denne kurs vil føre os hen. Vi ved kun, at problemerne, når vi vender tilbage og skal løse dem, er blevet langt større, end de er nu.

På denne baggrund skal jeg derfor på venstres vegne anbefale, at man stemmer for de af finansministeren stillede ændringsforslag, herunder selvfølgelig også ændringsforslagene af rent teknisk karakter, og at man stemmer imod de øvrige ændringsforslag.

Hilmar Baunsgaard (RV):

Det radikale venstre kan, som det fremgår af betænkningen, anbefale, at man stemmer for de af de seks partier støttede ændringsforslag, som jo tilsammen skulle kunne lede frem til godkendelse af den samlede skatte-skala.

Hr. Grünbaum sagde, da han talte som ordfører for socialdemokratiet, at det var et magert resultat. I næste omgang sagde han, at der var da også noget godt at sige om det, nemlig at det stort set svarede til det, socialdemokratiet havde foreslået. Så kan man spørge sig selv: hvad er det egentlig, socialdemokratiet vil, når man får et forslag, der stort set svarer til det, man selv har foreslået, og så kalder det et magert resultat? Så må man altså drage den konklusion, at socialdemokratiet er blevet magert.

Nu vel, jeg erkender, at man kunne ønske meget mere i retning af skatteomlægning,